

Kapitola 1:

Běsnící vody

Quinn stál na přídi korábu a okolo něj zuřila bouře. Oblohu křížovaly blesky, jejichž bělostné světlo se odráželo od ztemnělých vln. Do tváře ho bičoval déšť. Každý náraz mohutných vln mu otrásl celým tělem a palubu skrápěl velký oblak vodní tříště. Oblečení měl skrz naskrz promočené a ruce mu mrzly na dřevěném zábradlí.

Už dva dny se plavil na kupecké lodi jménem *Racek*, která si probíjela cestu rozbouřeným mořem mezi ostrovy Yaros a Keris. Léto přešlo v krutý, bouřlivý podzim, vše halila mlha a dny splývaly s nocí. Nicméně Quinn raději zůstával na palubě, otřesným podmínkám navzdory.

„Ksakru!“ zaklel a uskočil před další vlnou, která se mu převalila přes nohy. Když se zachytil lanoví, seshora k němu dolehl nějaký hlas.

„Ty, kluku!“ zařval. „Zmiz v podpalubí!“

Quinn vysoko v hlídkovém koši sotva rozeznal siluetu prvního důstojníka. Quinn naznačil, že ho přes hučení vichru neslyší, opět si přes hlavu natáhl kapuci, kterou mu předtím vítr sfoukl, a nevšímal si ho. Thea, jeho kamarádka, která s ním utekla z kasáren Černé gardy, i dračí rytíř Ignus se sice zdržovali dole, nicméně on teď potřeboval hlavně vítr a čerstvý vzduch.

Ještě před pár týdny žil jako obyčejný sirotek u své tety v malé vesničce na Yarosu, nejzapadlejším z dvanácti Alariských ostrovů. Jenže pak byl násilím naverbován k Černé gardě a zjistil, že je drakokrevný – to znamená, že se dokáže proměnit v hrůzostrašného draka – a tak se musel dát na útěk.

Vyrůstal v přesvědčení, že dračí rytíři zradili císařkou rodinu a celou ji vyvraždili – jenže to byla jedna velká lež. Jeho teta Marta mu prozradila pravdu. Císaře a císařovnu ve skutečnosti zabil Vayn, císařův vlastní bratr. A nakonec se dozvěděl ještě těžko uvěřitelnější věc – císař s císařovnou byli jeho rodiče a z něj, Quinna, je teď pravý císař.

Opět uhodil blesk a oblohu prořízly růžovofialové klikyháky. Quinn sebou trhl a přitáhl si plášť blíž k tělu. Chytil se zábradlí tak pevně, že mu zbělely klouby na ruku. První důstojník na něj z výšky už zase něco hulákal.

Na Yarosu se Quinnovi s Theou podařilo uprchnout Černé gardě a s pomocí Quinnova kouzelného meče pak osvobodili prvního z dračích rytířů, ohnivého draka Ignuse. Společně pomohli Ignusově vesnici vymanit se z tyranie Černé gardy, ovšem císař okamžitě odhalil, co udělali.

Proto Quinn, Ignus a Thea uplatili posádku, aby je vzala na palubu *Racka*: chtěli se držet v utajení, dokud nebudou dost silní, aby se Vaynovi mohli postavit. A Quinn teď trávil dny v hlubokém zamyšlení, zatímco Ignus se přátelil s hulvátskými námořníky a Thea si někde v tichém koutku procvičovala magické formule.

Divoký víchř se proháněl lanovím a posílal proti skřípajícímu korábu gigantické vlny. Mraky nad jejich hlavami byly černé jako samotný hněv bohů.

„Quinne?“ dolehl k němu z bouře něčí hlas.

Otočil se a napůl čekal rozzuřený obličej nějakého námořníka. Místo něj však k němu ze spodní paluby klopytala Thea. Přivírala oči před deštěm a pevně se držela lana. Bojovala s větrem a rudé vlasy se jí lepily k obličejí.

„Co tam nahoře děláš?“ vykřikla.

Quinn jí podával ruku, aby na kluzké palubě neupadla. „Přemýšlím,“ zavolal zpátky.

„Proč nezkusíš přemýšlet dole, ty blbečku?“ vyjekla Thea a natahovala se po jeho prstech. „Tady do tebe tak akorát praští blesk!“

Thea se i přes houpání mohutných vln vytáhla k němu na horní palubu.

„A dole mě zase tak akorát naštvou ti námořníci...“ odvětil Quinn. Dřív hráli s námořníky v podpalubí karty, jenže v Quinnovi se z kapitánova podvádění opět probudila dračí krev. Byla to sice jen hra, on to však nedovedl ovládat. Naštěstí skončil jen u jednoho nebo dvou zlatých drápů. Kdyby se proměnil v draka velikého jako Ignus, loď by šla okamžitě ke dnu.

„Trápíš se s dračí podobou?“ vyzvíдалa Thea. „Prostě to chce čas – já taky nezačala kouzlit přes noc...“

„Nejen to,“ pokrčil Quinn rozpačitě rameny, ačkoli si skutečně přál mít na svých dračích schopnostmi větší kontrolu. „Jde o mé rodiče.“ Zahleděl se přes zábradlí k rozbouřené tmavé vodě. Vítr se opíral do zpěněných vrcholů vln a roznášel do okolí vodní tříšť. „Právě tady se utopili – u pobřeží Kerisu. Teta Marta mi tvrdila, že rybařili...“

To ale lhala, chránila ho před Černou gardou. A přesto ho stále bolelo, že mu neříkala pravdu. *Kéž by mi víc důvěřovala*, pomyslel si.

„... Ale oni nerybařili,“ odušila Thea. „Byli to císař s císařovnou.“

Quinn přikývl. „Ať už tady dělali cokoli, nemohli se jen tak utopit – Vayn tomu určitě nějak pomohl. Můj otec byl drakokrevný. Když se koráb začal potápět, mohl přece odletět, ale neudělal to.“ Zachmuřeně zíral k vlnám, které si s lodí pohazovaly, jako by to byla dětská hračka. „Jejich loď je pořád někde tam dole.“

Ze zamyšlení ho opět vytrhlo štěkání prvního důstojníka.

„Země na obzoru!“ hulákal námořník ze svého koše. „Pozor na útesy!“

Paluba okamžitě ožila křikem a boucháním. Quinnovi se zablýsklo v jantarových očích. *Útesy?* Na okamžik se představil, jak se i jejich loď potápí v tomto rozbouřeném moři, jak se chladné vlny valí přes její bok, latě se štípou a lámou a divoká voda se nad nimi uzavírá...

Námořníci spěchali k lanům, z nichž některá byla stejně tlustá jako Quinnova paže. Ignus dusal za nimi. V obličejí byl celý zelený. Když se zrovna nerozptyloval kartami, ležel stočený na své pryčně. Ohniví draci vodu očividně neměli příliš rádi.

„Co se děje?“ zakřičel Quinn na Ignuse, který se ztěžka potácel směrem k nim. Přestože byl veliký a silný, na moře se očividně nehodil.

„Jsme skoro v keriském přístavu,“ zaburácel Ignus a podrbal se na zarostlé bradě. „Díky nebesům. Podívejte.“ Tlustým prstem ukázal někam dopředu. Mračna i mlha se pomalu začínaly zvedat, takže cestovatelé lépe viděli, kam směřují. To, co Quinn spatřil, mu však velkou jistotu nedodalo. Útesy ostré jako dračí drápy sahaly až vysoko nad stěžeň. Cesta ke klidné vodě v přístavu vedla skrze úzký průliv, na jehož hladině se točily víry – vypadalo to jako ideální místo na ztroskotání.

„Vplouváme do Keriského průlivu! Všichni muži na palubu!“ zvolal kapitán a převzal si od jednoho z plavčků přílbu. Ostatní námořníci zaujali svá místa, tahali za lana a chvátali po palubě.

„Zešíleli snad?“ zakřičela Thena směrem k Ignusovi. „Tamtudy nikdy nemůžeme proplout.“

„Je to jediná cesta,“ zahulákal Ignus. „Radši se něčeho chytí. Bude to hodně házet!“

Posádka napnula všechny plachty a koráb letěl k útesům jako s větrem o závod. Stále nabíral rychlost a kapitán vypadal, že se mu příliš nedaří udržet směr. Námořníci na sebe pokřikovali a dělali, co mohli. Jak se loď blížila k přístavu, vypadalo to, že ji zahnuté kamenné drápy rozmáčknou. Quinn si byl jistý, že kdyby natáhl ruku, mohl by se útesů dotknout.

„Není tu dost místa,“ zaúpěl.

„Vydrž!“ houkla Thea.

Právě v tu chvíli strhl poryv vichru loď přímo na skálu. Quinn vyjekl překvapením, ale to už se námořníci opřeli do lan, otočili plachtu a koráb vystřelil na druhou stranu.

Další náraz větru utrhł plachtu na levoboku – dřevěné ráhno se zlomilo jako zápalka. Námořník, který je ovládal, s křikem odlétl a narazil na zábradlí. Lano mu vypadlo z rukou a houpalo se ve větru sem a tam a plachta volně vlála na stěžni. Loď okamžitě ztratila rychlost a začala se zmítat ve vlnách.

Quinn a Thea v hrůze sledovali, jak je proud nese přímo na ostré skalisko, které trčelo z vody jako oštěp.

„Ne!“ zařval Quinn. „Narazíme...!“